

[Lykketoft]

op af en tilsvarende vilje til at realisere det, når det kommer til stykket. Det er det, der er hovedbudskabet.

Det andet eksempel, som vi har været inde på, er børnepakken, hvor hr. Glønborg var inde på, at han ligesom var blevet dårligt behandlet. Vi synes egentlig også, at det i forhold til klare tilsagn, vi mente at have fra adskillige partier, der deltog i finanslovsforhandlingerne, var mærkværdigt, at Socialdemokratiet ikke på et tidligt tidspunkt blev inddraget i de forhandlinger. Nu fik det en lykkelig afslutning. Jeg har haft lejlighed til tidligere at takke CD for, at det lykkedes, og det vil jeg gerne gentage, men det var kun i kraft af et meget, meget godt samspil mellem Socialdemokratiet, SF og CD, at det lykkedes at placere børnepakkens indhold med hovedvægt på at aflaste økonomien for de børnefamilier, der har de største udgifter, nemlig ved at lægge hovedvægten på takstreformen.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendisen (KRF):

Jeg vil gerne spørge hr. Lykketoft direkte, om hr. Lykketoft finder det rimeligt, at man først kører frihjul under finanslovsforhandlingerne, ikke vil tage ansvaret for finansloven, og så samtidig mener, at man har samme ret til at være med ved uddelingen som de partier, der skaffer pengene. Er det den nye socialdemokratiske linje, at man kun vil være med til det søde og ikke det sure slid som at arbejde, og at man i tilgift ikke viser respekt for, at andre partier kan have en anden ideologisk holdning, når det gælder familiepolitikken?

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Kun to bemærkninger til hr. Kofod-Svendisen. Vi har al mulig respekt for, at andre partier har en anden holdning, men vi synes faktisk, det ville være rimeligt i denne sag, at det meget tydelige flertal, der var i Folketinget for en prioritering til fordel for en takstreform, også fik lov til at sætte sig igennem. Det blev heldigvis også udgangen på sagen, og det er vi selvfølgelig ud fra vores partipolitiske synspunkt taknemmelige for; det tror jeg også børnefamilierne er. Men det er da ikke udtryk for manglende respekt for hr. Kofod-Svendisen og hans synspunkter. Vi har al mulig respekt for, at andre mennesker har en anden opfattelse end vi.

Men det dér med frihjul synes jeg faktisk er en meget, meget dårlig beskrivelse af situationen. For det første kan man sige, at det slet ikke havde kunnet lade sig gøre at lave noget finanslovsforlig for hr. Kofod-Svendisen, hvis Socialdemokratiet havde stemt imod finansloven. For det andet kan man sige, at Socialdemokratiet ønskede at komme i en position, hvor vi kunne stemme for finansloven. Det var det, vi bad om forhandlinger om. Det var det, der blev nægtet os. Det er lige præcis den situation, jeg trækker frem her for at illustrere det for dem, som måske ikke måtte have været opmærksom på, at det forholdt sig sådan i forløbet i januar måned. Det er der åbenbart nogle der ikke har været, måske også hr. Kofod-Svendisen.

Det er ikke sådan, at den nuværende regering har gjort sig vældig umage for at få det brede samarbejde. Den har været nødt til at tage det i en række situationer, og det kan vi så, dér, hvor vi har været med i det, alle sammen glæde os over.

Gert Petersen (SF):

Jeg tillader mig at begynde i et helt andet hjørne end Finansministeriet, hvor man går ind og ud ad dørene og nogle kommer og nogle ikke kommer. Der er jo også en verden udenfor, også uden for Danmark, og jeg må sige, at statsministeren, som jeg ellers ikke har så forfærdelig megen ros til, skal have ros for, at han i hvert fald i modsætning til adskillige ordførere også beskæftigede sig ret omfattende med, hvad der er sket og sker uden for vort lands grænser. Det er nemlig rigtigt, som jeg tror statsministeren sagde det, at udenrigspolitikken er blevet meget mere nærværende med det, som sker i den tid.

Sidste år glædede vi os jo, da vi holdt afslutningsdebat, over, at det så ud, som om en ny æra af frihed og fred tonede frem. Der er også siden sket noget positivt i Sydafrika, selv om det ikke er nok til, at vi kan ophæve sanktionerne. Vi har set Mengisturegimet falde i Etiopien og Eritrea forhåbentlig på vej til uafhængighed, og det samme gælder Vestsahara. I vores egen verdensdel er der endelig tegn på, at centralstyret i Moskva i stigende grad affinder sig med, at seks republikker vil forlade Sovjetunionen. Blandt dem er de baltiske lande, hvis kamp for uafhængighed Danmark naturligvis støtter.